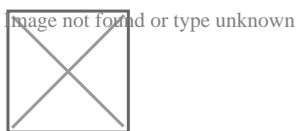

20 Νοεμβρίου 2016

Προσκύνημα στην Κύπρο: σκέψεις, μνήμες και προβληματισμοί (π. Κωνσταντίνος Ι. Κώστας, παπαδάσκαλος)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2fGkRFA>]

Σκέφτομαι: Πόσο διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα, αν όλοι οι Έλληνες του κόσμου (έστω για μια φορά στη ζωή τους) έκαναν ένα προσκυνηματικό ταξίδι στην Κύπρο. Αν όλοι οι εκπαιδευτικοί όλων των βαθμίδων (μέσα από προγράμματα και ενίσχυση του Υπουργείου Παιδείας) έκαναν αυτό το ταξίδι (αυτό το προσκύνημα) μια φορά στην εκπαιδευτική τους διαδρομή. Αν οι εκπαιδευτικές εκδρομές των μαθητών του Λυκείου (με υπόδειξη των συλλόγων των διδασκόντων και των γονέων και κηδεμόνων) είχαν ως προορισμό και την Κύπρο και όχι κατ' αποκλειστικότητα (σχεδόν) τις λαμπερές πρωτεύουσες της δυτικής Ευρώπης. Πόσο διαφορετικά θα ήταν όλα. Τα εδώ και τα εκεί. Και κυρίως η ψυχή μας.

Ένα

ποίημα: Ο Φώτης Βαρέλης, φιλόλογος και καθηγητής (το 1957) σε Γυμνάσιο της Ρόδου συγκλονίστηκε, όταν έμαθε για τον απαγχονισμό στις 14 Μαρτίου του 1957 (από τους Άγγλους) του Κύπριου μαθητή Ευαγόρα Παλληκαρίδη στην Κύπρο. Πήγε πρωί στο σχολείο του, μπήκε στην τάξη κι έγραψε στον πίνακα: "Ευαγόρας Παλληκαρίδης". Ήταν το θέμα της Έκθεσης για τους μαθητές του. "Σήμερα, παιδιά, θα γράψω κι εγώ μαζί σας", είπε κι άρχισε να γράφει την έκθεσή του ο καθηγητής. Στο τέλος, τους διάβασε την έκθεσή του. Είναι το ποίημα που ακολουθεί. Το ποίημα αυτό το διάβασα μέσα στα "Φυλακισμένα Μνήματα" στη Λευκωσία μπροστά στον τάφο του Ευαγόρα Παλληκαρίδη.

Ευαγόρας Παλληκαρίδης (του Φώτη Βαρέλη)

*Εψές πουρνό μεσάνυχτα, στις φυλακής την μάντρα,
μες στις Κρεμάλας την θελιά σπαρτάραγε ο Βαγόρας.
Σπαρτάρησε, ξεψύχησε, δεν τ' άκουσε κανένας.
Η μάννα του ήταν μακριά, ο κύρης του δεμένος,
οι νιοι συμμαθητάδες του μαύρ' όνειρο δεν είδαν,
κι η νια που τον ορμήνευε δεν άκ'σε νυχτοπούλι.
Εχθές πουρνό, μεσάνυχτα, θάψαν τον Ευαγόρα.
Σήμερα Σάββατο ταχιά όλ' η ζωή σαν πρώτα.
Ετούτος πάει στο μαγαζί, εκείνος πάει στον κάμπο,
ψηλώνει ο κτίστης εκκλησιά, πανί απλώνει ο ναύτης,
και στο σκολειό ο μαθητής συλλογισμένος πάει.
Χτυπά κουδούνι, μπαίνουνε στην τάξη του ο καθένας.
Μπαίνουν η Πρώτη η άτακτη κι η Τρίτη που διαβάζει,
μπαίνει κι η Πέμπτη, αμίλητη, η τάξη του Ευαγόρα.
-Παρόντες όλοι; - Κύριε, ο Ευαγόρας λείπει.
-Παρόντες!!! λέει ο δάσκαλος, και με φωνή που τρέμει:
-Σήκω, Ευαγόρα, να μας πεις ελληνική ιστορία.
Ο δίπλα, ο πίσω κι ο μπροστά, βουβοί και δακρυσμένοι,
αναρωτιούνται στην αρχή, ώσπου η σιωπή τους κάμνει,*

να πέσουν μ' αναφιλητό ετούτοι κι όλη η τάξη.
-Παλληκαρίδη, άριστα! Βαγόρα, πάντα πρώτος!
Στους πρώτους πρώτος, άγγελε πατρίδας δοξασμένης,
συ μέχρι χθες της μάνας σου ελπίδα κι αποκούμπι,

1957).

Το

ποίημα αυτό υπήρχε ως διδακτέα ύλη στο βιβλίο "Η Γλώσσα μου" της ΣΤ' Δημοτικού. Το έχω διδάξει πολλές φορές. Τώρα δεν υπάρχει. Το έχουν βγάλει.

Ένα

τραγούδι: Διασχίζοντας την πολύπαθη Κύπρο, διάβασα μέσα στο λεωφορείο τους στίχους του γνωστού τραγουδιού-ποιήματος “Για την Κύπρο” του Διονύση Σαββόπουλου.

Για την Κύπρο (Διονύσης Σαββόπουλος, “Ρεζέρβα”, 1979).

Σ' αυτό το σχήμα που ξεβάφει αίμα και δάκρυ,
δεν έχεις τίποτ' ακριβό να παραδώσεις,
μον' τη φλογίτσα που τσιρίζει στις κλειδώσεις,
και κάνα φράγκο στο κουτί που 'ναι στην άκρη.

Δεν είν' οικόπεδο που το καταπατούνε,
ούτε και μούρλα εθνική που επιστρέφει,
είναι η Κύπρος που οι εμπόροι τη μισούνε,
και η ανάγκη μας που όνομα δεν έχει.

Κι αν λέω ψέματα κι αν λέω παραμύθια,

79).

Σαν

επίλογος: Κι αν ο ήλιος ανατείλει απ' τη δύση για να βγει,
πάλι εσένανε θα στείλει, να' ρθεις φως μου να με βρεις.

Υστερόγραφο: Είμαι ευγνώμων γι' αυτό το ταξίδι - προσκύνημα στην Κύπρο στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σερβίων και Κοζάνης κ. Παύλο και στον Αρχιμανδρίτη π. Στέφανο, Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Μεταμορφώσεως του Σωτήρος (της Ιεράς Μητροπόλεως Σισανίου και Σιατίστης).

